

VERESS MIKLÓS

Vízkereszt után

„Vízkeresztől egy hétre
álmodtatni ittlétre
szép farsangos vigalom:
láthatatlan varjak árnya
röpül át a havakon”

Hé – maskarádé cifrangos maskarádé:
visít vagy nyáltól hörög a tülök
és trombita: a lelkem kirikoltják
míg lélektelen beleszédülök:
a Lélek-utca most maszkos pofáké
– elúsznak köröttem s fölöttem
míg levegőt gyűjtök tudómben
elfúni minden gyatra gyertyát
mit már amúgy is évről évre
és egyenként – hogy tövig égve
ne égessék a gyerekkori tortám
(fölszelendő a száz vendégnek)
pergő nyelvük a trágár szótár
fagy-szemük mögött arcom képe
mit negatívba villant redőnyzár:
már örökre holt szemek foglya –
ahogy nézhettem hunyorogva
havakon sikló verőfénybe

„Ropjad csak ropjad bőjtödig –
talpodat ördögök böködik:
ne is szaporázd járjad lassan
mert ha az asztalt rádlökik,
a vérbor belőled kiloccsan”

Héj – macskaláda csillagos mocsokláda
hol nyujtóznak a kiherélt cicák
s a mindenségnek minden hajlatába
kiprüsszögnek egy madártollcihát:

hát hol az a valéry-s türelem
 míg passziánszozom csak ideleln
 de főnről rámhunyorog szüntelen
 – ahogy váltom a hullámhosszakat –
 mint háborús rádiónkról a riadt
 de ölni is kész zöldes macskaszem:
 valami csillag vagy talán a lélek
 mit kigondolt az Isten is magányul?
 Dühödni készen hogyha közelíték
 egy állomáshoz – aztán elhalványul –
 megsimogat puha mancsaival
 a csönd amitől néha rettegek
 – de nem sokáig mert az agyalágyult
 hugyos mocskoládából rámrecseg
 a sztereotipikus hangzavar

„Egyszer esik esztendőben
 vígságnitító vízkereszt
 aztán Veronika napja:
 az évekből van már bőven
 ideje hogy szétereszd”

Hujj – maskarádé cafrangos maskaráda:
 most telt pohár csattan üres pohárhoz
 hogy mindkettő a szőnyegre szilánkoz:
 míg mezítláb a trottyos ősdalárda
 az ablakon át vígan bemasíroz:
 tamburmajor s hátrébb a cintányéros
 (és belészúrnak tudómba a tűk
 azok az elfeledett hegedűk –
 szakadt lófarkuk lengetik vonók
 a kamaszkort idáig vontatók)
 és konfettit csinnadadráz a sor
 nyitott könyveket is porba tipor
 s végighugyoz a barbár vad zene –
 Pedig már alunni illene:
 a gyertyafüstben jó nagyot alunni
 s elhamletulva nem álmodni mindég
 ha már az ember nem is több – csak annyi
 mint holt szemekben kifakuló fénykép –

